

Guds Moder Marias högtid 2025 – Sankt Petri, Malmö, 1.1.2025

Just idag när vi får fira det heliga året här i Sankt Petri – liksom ända sedan det senaste heliga året år 2000 – kommer påven att öppna den heliga porten i sin älsklingskyrka Santa Maria Maggiore, där han önskar bli begravd. När vi idag får ära Jungfru Maria som Guds moder tänker vi speciellt på henne som *Mater spei* - hoppets moder. ”Hoppet har i Guds moder fått sitt mest talande vittne”, skriver påven i sin jubelårsbulla, ”i henne ser vi att hoppet inte är en enfaldig optimism utan en nådegåva för det verkliga livet... Vid korsets fot... upprepade hon sitt ”ja” utan att förlora hoppet och tilliten till Herren” (nr 24). På så sätt samverkade hon med sin Son i frälsningsverket.

Också vi måste gång på gång upprepa vårt ja till Herren under vår väg genom livet. Vi är alltid ”hoppets pilgrimer” som med tillit och förtröstan får leva vårt liv, oavsett vad som händer omkring oss. När vi kan överlåta oss i Guds händer, får vi en trygghet och visshet som inte kan rubbas. Jungfru Maria vill hjälpa oss alla att under detta heliga år öva in denna förtröstansfulla överlåtelse till Herren. Hon lär oss att se mer på honom än att grubbla på hur vi själva känner det och upplever vår situation. Vi är aldrig ensamma. Vi lever på tu man hand med Jesus Kristus. Har vi väl lärt oss detta, lever vi vårt liv i ständig gemenskap med honom.

Vid Jungfru Marias första uppenbarelse vid Guadalupe, i nuvarande Mexico City, riktade Guds moder sitt revolutionerande budskap om hopp till den unge Juan Diego: ’Är jag inte hos dig, jag som är din mor?’ Det budskapet får vi alla ta till oss som hoppets pilgrimer. Varje människa som får födas till denna värld har sin mor att tacka för detta. Varje kristen som får födas till det fulla livet i Kristus får tacka Jungfru Maria för att hon tog emot sitt uppdrag att föda Frälsaren till världen. På så sätt har hon gjort det möjligt för var och en av oss att ta emot Jesus som vår Frälsare. Vi behöver hennes moderliga hjälp och förbön för att förbli Jesus trogna. Hon ber för oss alla, onda som goda, fromma som tvivlare.

Hur ofta möter jag inte mödrar, ja, också mor- och farföräldrar som sörjer över att barn och barnbarn har övergett Jesus och kyrkan. Men jag försöker alltid ge dem hopp och stärka dem i deras förbön för dessa förlorade söner och döttrar. Under detta heliga år får vi inte förtrötta i vår förbön tillsammans med Jungfru Maria för alla dessa barn och barnbarn som har lämnat tron bakom sig. Det är aldrig för sent. Gud är oändligt tålmodig. Vi får hålla ut i hoppet med Maria, hoppets moder.

Under detta heliga år inbjuds vi till bot och bättring, inte bara för vår egen skull, utan också ”för alla dem som behöver Guds barmhärtighet allra mest” - som vi ber i rosenkransen. Guds folk är en helig gemenskap, där vi har ansvar för varandra. De heliga står alltid inför Guds tron i himlen i bön för oss alla. Där stiger ”rökelse, som är de heligas böner” (Upp 5:8), upp inför Guds majestät i den

himmelska liturgin. Samtidigt får vi som kämpar och hoppas här på jorden ansluta oss till denna bedjande gemenskap av heliga och änglar i vår egen liturgi här på jorden. Vi ber för både levande och döda. Vi försöker efterlikna Jesus som tog sin an varje människa i nöd. Vi ser på vår medmänniska med hans ögon. Vi tillhör hans heliga folk, hans heliga kyrka. Vi får förmedla det som är oändligt mycket större än vi själva: Jesu nåd och barmhärtighet. Under detta heliga år kan vi lära oss att upptäcka nya och spännande aspekter av detta mysterium, alltså av vår delaktighet i Jesu eget mysterium som dopet har öppnat för oss.

En sådan och för många okänd aspekt av detta är avlaten. Tyvärr har ordet avlat ofta missförstått. Det betyder inte syndernas förlåtelse. Den förlåtelsen får vi genom absolutionen i biktens sakrament. Men förlåtelsen måste alltid följas upp. Vi måste gottgöra och reparera den skada vi vållat genom vår synd, även när Gud har förlåtit den. Har vi skadat vår nästa måste vi visa vår vilja till bot och bättring. Genom vår synd sårar vi alltid kyrkan. Genom tiderna får hon släpa med sig en börda av alla synder och illgärningar som vi kristna gjort oss skyldiga till. Våra utomstående vänner och ovänner kommer alltid att påminna oss om detta. Dessa syndens konsekvenser måste vi hjälpa till att reda upp, gottgöra och reparera. Genom de kärleksgärningar vi gör kan vi bidra till detta. Genom bön och offer, botgöring och gottgörelse. Avlaten är en del av detta reparationsarbete som ständigt pågår. ”Avlaten låter oss upptäcka hur outtömlig Guds barmhärtighet är - skriver påven. Det är ingen tillfällighet att termen ”barmhärtighet” i det förgångna var synonym med ”avlat – *indulgentia*”... varje synd, också den vardagliga, skapar ett osunt beroende av de skapade tingen, och det behöver renas, antingen här på jorden eller efter döden, i det tillstånd som kallas skärselden. I vår bräckliga mänsklighet, som erfar dragningskraften från det onda, förblir alltså ’syndens återstoder’ (eller konsekvenser). De utplånas genom avlaten, också den genom Kristi nåd, som enligt vad den helige Paulus VI skriver ’är vår avlat’ (nr 23).

Som hoppets pilgrimer får vi tillsammans med hela kyrkan gå vidare i ånger och botfärdighet, men framför allt i glädje och tacksamhet över Guds gränslösa barmhärtighet. Allt i kyrkans liv är präglad av Guds barmhärtighet. Vi kan ta emot den och tillgodogöra oss den på så många sätt, genom ord och sakrament, genom avlaten och helgonens förbön. Vi får sedan förmedla allt detta genom vårt sätt att leva och handla. Jesus ser på oss som medarbetare och medvandrare. Han är med oss vid varje steg vi tar, vid varje tanke vi tänker, vid varje ord vi säger. Jungfru Maria vill påminna oss om detta och hjälpa oss att säga ja till Jesus i varje ögonblick. Då blir livet en ständig pilgrimsvandring i tro, hopp och kärlek

